

מסורת הש"ס

משאי אפשר דאי לא איצטריי חוה לא הוה נקבה אחרימי אזל הכא מי שיש לו שני זכרים נקבות הרבה בעולם: מועפיה. משום שכינה ואסור לשאר כל אדם לעשות כן: הוסיף יום אחד. הקב"ה אמר לו וקדשתם היום ומחר והוא אמר היו נכונים לשלש ימים: ולא קבע

לי זמן. אימיני דזכר עמי שאפרוש יום אחד קודם: לאהליכוס. לנשיכס: אשר. לשון יישר: עד שפסא. זממס' שבת צפרק ריע (דף פז). גמרין לה לעבוד פרישה בצרבע צבצבא ופירשו חמישי וששי שלימים ובצבצבא שריא שכנה והוא שלישי לימים השלמים ויום ראשון לא חשיב שלא היה ליליו עמו: אם קין אם הבל. אטין רבויין (ה) [הן] לומר נקבות היו עמהן: כי שם לי זרע אחר פתח הפל. אלאם תשלומין צעי ולא כגריא צלל שני זכרים ושמי נקבות: תני תנאי אליבא דר' נתן: מ"ט דר' נתן אליבא דר'. או זכר או נקבה ולא מצריית עולם ליקף ולא ממשא: לא פהו כזאה. לא צרע עולמו לתוהו אלא לצבת להיום עפוקיס צייטו של עולם: אין לו צבור לנחלה. בן צבור שיוכל לו משימתינו אינו נוטל פי שנים: בני נתן צבי פריה ורביה וניחו. דכתיב ויאמר להם פרו ורבו (בראשית ט): צנכריותן לאו בני דין נחלה וניחו דנת כסן וצבור כפשוט אצל ירושה נהגא צהו כדאמריין בפקדוין (דף פ): עובד כוכבים יורש אציו דזכר תורה: צלאן בן צלאן. אלאם צניס מיקרו: חיים. מתייחסין אחרי צביס: נתגוירו און להם חיים. מראשוני דקקטן שגולד דמי: צנו לנס פה. אליעזר ענד אצרהס הוה: ליצא ענד כנעני של מפיצות הוה: שאני פכה דיספינו צשמייסו. שהזכר שמו (ו) [ושמן] של אציו צלאן בן צלאן אלאם צניס איקרו אצל הכא לא הוצרכו צשמותן: משום דנצ אמי. כלומר צשמותא דפריה ורביה משום דנצ אמי והאי כיון דנטלו על ידו מנשמות צצלותו אורז ששמו גוף הרי קיים מלות פריה ורביה: צני

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

סב.

עין משפט
גור מצוה

מדעתיה הוא דעבד. אע"ג דק"ו קאמר אין זה ק"ו גמור דאטו מפני שזוהי פעם אחד לצטל יצטל לעולם פרו ורצו אי נמי דוקא אז אמר לצטל משום עשרת הדצרות: וקבע להם זמן. וא"ת אצרה ממש דקבע להם זמן (ה) וידבר עמיהם צודאי יש לפרוש יומר מעל הספק ויש לומר (ז) דהכא פי' וקבע להם זמן (ז) (משה) שלשה ימים ולא היו צריכים לפרוש אלא יום אחד משום קרי אלא דמשום ספק פליטה הווקע לפרוש שלשה ימים ק"ו אינו שלל קבע לי זמן ויש ספק שימחד הדבור צשעת משמיה או ציוס משמיה:

דכתיב אמור להם. וא"ת ומנלן שפירש מדעתו והלא משעה שפארש צצמתן תורה עש ישראל שזו לא הוור לו דכתיב ואתה פה עמוד עמדי ויש לומר דאי לאו דפירש מדעתו למה כעסו עליו אהרן ומרים אלא ודאי כששמע מפי הגבורה אל תגשו אל אשה נשא ק"ו צעצמו וגלה לה דעמו ונשה לה אצל צפני עצמו או נתן לה גט ולפיכך כעסו עליו וא"ת ולמה התמיהו כל כך שלא כעסו עליו אלא צצחרות שזאו זמן גדול אחר מתן תורה וי"ל שלא נתגלה להם אלא צצותה עשה דכתיב צפירי צשעשה שאמר הקב"ה לנשה ליקח ע' וקניס מישראל אמרה מרים אשרי נשותיהן של אלו שנתקשו לגדולה אמרה צפורי אי הן לנשותיהן של אלו שמיסו צצרה עשמינה עם אחין פירש ממני וא"ת ולמה כעסו עליו מאחר שסכסכו לו המקום וי"ל משום דלמריין (צכמט דף י): צדך שאלס רוצה לילך מוליכין אותו וסייעוהו צצא לטהר: התורה בורח וישראל מומרים בור'. אין זמן ק"ו גמור דשאיני ספק משום דקדשית אצל כל התורה כולה אצרה יש לו ללמדם ולהחזירם צצשונה: אף היום ליצרו עמו. אין זו דרשה גמורה דהווס משמע הווס ממש: רבי יוחנן אמר קיים פריה ורביה. אע"ג דלענין כמה צצרים אמריין (לעיל כז). גר שנתגייר כקטן שגולד דמי מכל מקום מסתברא ליה לר' יוחנן הכא כיון דצנכריותו קיים דורעו מיוחס אצרה צצותה עשה מפטר נמי כשנתגייר:

בני פריה ורביה ניהו. וא"ת דנפ' ד' מיתות (סנהד' נט: ושס) משמע דצני נח לא מייפקדו אצריה ורביה וי"ל דהכא לאו צני חיוט אצריה ורביה קאמר אלא כלומר צצניהס נקראיס על שום דלמריין צצמקון: **דלאו בני נחצה ניהו** אלא כלומר נחלת כבויה אנהו עובד כוכבים יורש את אציו דזכר תורה כדלמריין צצ"ק דקדוין (דף פ): **הכיל מודים בעבד שאין לו חיים בו**. ואס נשתחרר לא קיים פריה ורביה וא"ת הא דלמריין גבי חזיו ענד זמיו צן חורין לישא שפחה אינו עובד משום דלס היה יכול לישא שפחה הווס כגי ליה צצני וואמאי ווא לא (י) מייפקד אצריה ורביה ולא מיפטר צצני ויש לומר דלס היה יכול לישא שפחה לא הוה כפיין לרצו לשחררו כיון דצצת מיהא היה יכול לקיים אף על גב דבני כוכבים יורש את אציו דזכר תורה כדלמריין צצ"ק דקדוין (דף פ): **הכל מודים בעבד שאין לו חיים בו**. ואס נשתחרר לא קיים פריה ורביה וא"ת הא דלמריין גבי חזיו ענד זמיו צן חורין לישא שפחה אינו עובד משום דלס היה יכול לישא שפחה הווס כגי ליה צצני וואמאי ווא לא (י) מייפקד אצריה ורביה ולא מיפטר צצני ויש לומר דלס היה יכול לישא שפחה לא הוה כפיין לרצו לשחררו כיון דצצת מיהא היה יכול לקיים אף על גב דבני כוכבים יורש את אציו דזכר תורה כדלמריין צצ"ק דקדוין (דף פ): **הכל מודים בעבד שאין לו חיים בו**. ואס נשתחרר לא קיים פריה ורביה וא"ת הא דלמריין גבי חזיו ענד זמיו צן חורין לישא שפחה אינו עובד משום דלס היה יכול לישא שפחה הווס כגי ליה צצני וואמאי ווא לא (י) מייפקד אצריה ורביה ולא מיפטר צצני ויש לומר דלס היה יכול לישא שפחה לא הוה כפיין לרצו לשחררו כיון דצצת מיהא היה יכול לקיים אף על גב דבני כוכבים יורש את אציו דזכר תורה כדלמריין צצ"ק דקדוין (דף פ):

וכל
הסכמה עמו דעת הסכמה כשיצטל תורה ושיצין כיון שנתמיהו לטובה (מנחות פז). אר. אשור. שלישו וציטו על צציתין (שבת פז). ישר. לשון חקק (כחובות פז). אף היום ליצרו עמו. והא לא אפשר (שבת פז). עד שיכלו כל גשמות שבורן. פירגו שמוין צין שכנה לתלפס וסו רימות ושמות שנצלו מששת ימי צראשית העמדות לנתן צנפיהס הצצרות (לקטן סג: א): אורז יש זמן גוף ומצלפס נצלו כל הנשמות הוללו ומנס לאס (ע"ז ג): א: חדר יש גוף שס מקוס מייחרה נשמות העמידס להיס תוליס (נדח זב:). כי רוח מולפני יעטוף הווסות שלפני גאזרטי להיס תוליס קודם. מעטבת את הגולה. דקרא נגולה כמי. כי לא לעולם אריז ולא נלסא קלפין וגר ושמות שאני עשיתי יעטוף. ומכפיה לרישה מדרש. יעטוף כמו (בראשית ז) והעטופים ללנן (נדח וס: ובע"ז לקמן סג:). כי לא לעולם אריז. לאמר זמן הגולה. ולא נלסא קלפין מלגולו. כי רוח אשר לפני. נשמות צצנן. יעטוף הוא המלאך. כמו העטופים ללנן. ונשמות שאני עשיתי (ע"ז ג).

פז א מיי פט"ו מהל' אישות הלכה ו סמנ עשין מת טוש"ע אר"ש סימן א ספין ז: **צ** ב מיי פ"ב מהלכות מילות הלכה יד סמנ עשין ז טוש"ע ח"מ סי' רעו ספין ז: **צא** ג מיי סם ופט"ו מהל' אישות הל' ו סמנ ז טוש"ע (נ') טור ש"ע סם וטוש"ע אר"ש סימן א ספין ז: **צב** ד מיי פ"ד מהל' אישות הלכה ו סמנ עשין מת טוש"ע אר"ש סימן א ספין ז:

גליון הש"ס

גכ ה קין וחוהו. עין מסנהדרין דף לח ע"ב מדר"ה וירדו וסכותה דף ט ע"ב רש"י ד"ה קין ובע"ז ע"ב קצב ע"א ומהש"א מדרשי אגדות סס: שם ר' יוחנן אמר קיים בו. עין טורין און ר"ה דף כח ע"א מדר"ה אלימא: שם בתיבי וליציבא. עין טורין און מניח דף ג ע"א ד"ה סין מנשה ראשונה:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה וקבע וכו' זמן לדבר עמשה:

תוספות ישנים

אין בן דוד חא עד שיכלו צצמות סננוף. מיהא דלמרי (שבת ק"ח) אלמלא שפאל משמיה שמי צצמות מיד נגאלין והלא צצין שיכלו על צצמות צצנן וי"ל שציו יולדות ששה (ששה) צצכס אחד ויכלו הצשמות צצנן מיד:

תוס' חר מקמאי

הוא דמקטין בגמרא רבי' חילה ממשא. ומאי קושיא דהא ב"ה ליפי מצרייותו של עולם זכר גמיר בהראם וכוזכו וקבע נמי קיים מצות פריה ורביה. הי"ק כיון דמשא אי שכחו שהיו לו שני זכרים לילפ ממשא ולא מצרייותו של עולם דהא אף אפשר: הא דאמר אין ישיבה בחול' עולה לו הי"מ למי שרד בארץ אבל למי שלא דר בא"י כגון במישא ארצות ודאי ישיבת ח'ל' עולה לו וכו"ב הראב"ד ז"ל:

מוסף רש"י

פירש מן האשה. לגמרי לאמר מתן תורה מיד משפירס עם מציהו שזו לא חור לתשמיס (שבת פז). וקבע להם זמן. אימיני ידבר עמיהם (סס). ולא קבע לו זמן. לנצורו שגולד לפרוש קודם לכן (סס). לאהליכוס. להמיס משומיס לתשמיס שאסתיינ (סס). בן כבוד. מומנן צצנכרו מעשיו לאציו צצנמיס (סס). התורה כולה. תלויס צלעותו הללו. וישראל מומרים על אחת כמה וכמה. מלויס כ"י לה (סס). אשר שבת. ולא אמר ליה צלאן עמס. שמת מינה וכל לא לרין להיות לינו עמו. והא לא אורז יש זמן גוף ומצלפס נצלו כל הנשמות הוללו ומנס לאס (ע"ז ג): א: חדר יש גוף שס מקוס מייחרה נשמות העמידס להיס תוליס קודם. מעטבת את הגולה. דקרא נגולה כמי. כי לא לעולם אריז ולא נלסא קלפין וגר ושמות שאני עשיתי יעטוף. ומכפיה לרישה מדרש. יעטוף כמו (בראשית ז) והעטופים ללנן (נדח וס: ובע"ז לקמן סג:). כי לא לעולם אריז. לאמר זמן הגולה. ולא נלסא קלפין מלגולו. כי רוח אשר לפני. נשמות צצנן. יעטוף הוא המלאך. כמו העטופים ללנן. ונשמות שאני עשיתי (ע"ז ג).